

NIEUWSBRIEF 16

16e editie – dec. 2007. Een uitgave van de Stichting SMALL WORLD FOUNDATION ©

SMALL WORLD UPDATE

Het was al eerder aangekondigd, maar dan nu echt de feiten: de stichting heeft een bankrekening geopend waarop u voortaan uw bijdragen kunt storten:

Rekening nummer Rabobank: **13 27 26 203**
t.n.v. **Stichting SMALL WORLD**
FOUNDATION te Baarle-Nassau

Ik hoop namens de inwoners van San Martin ook het komende jaar 2008 op Uw steun te kunnen rekenen; de weg is nog heel lang ondanks dat er al zulke mooie resultaten bereikt zijn. Wees er maar trots op! Dat zijn ze hier namelijk ook. ☺

Nu een paar woorden van het officiële bestuur: *“Gewoon lid, maar in feite de belangrijkste persoon waar de stichting om draait, is Heike van Gils. Zij heeft de bevoegdheid om geld van de bankrekening af te halen voor lokale projecten en het benodigde aan de mensen daar te overhandigen. De functie van voorzitter wordt vervuld door Bea Voogt (midden), woonachtig in Driebergen. Zij heeft ervaring met ideële stichtingen en met PR en wil zich op die terreinen graag inzetten voor de Small World Foundation. Als Heike in Colombia is, wordt ze in Nederland binnen het bestuur vertegenwoordigd door haar moeder Tonny van Gils-Pals (links), die ook een volmacht heeft voor de bankrekening*

van de Stichting om praktische redenen. Ter ondersteuning van Heike zit verder in het bestuur als secretaris-penningmeester Jos Withagen-van den Burg (rechts), ook woonachtig in Baarle-Nassau en vanaf het begin zeer nauw betrokken bij de projecten van Heike”.

!! NIEUWE COLLECTIE !!

Voor de mensen die in juli buiten de boot vielen qua voorkeurs aankoop of zelfs niet eens de kans kregen om de prachtige sieraden uit de Amazone te bekijken is er deze december een nieuwe kans!!! Met veel trots meld ik dat er op t Ghil in Baarle-Nassau weer een hele nieuwe collectie kettingen, armbandjes, sleutelhangers, hangmatten en tasjes wordt aangeboden in alle kleuren van de regenboog. De spullen komen regelrecht hier vandaan en de opbrengst gaat net zo regelrecht weer terug om de activiteiten van San Martin te ondersteunen. Misschien zijn deze unieke natuurlijk en eerlijke producten ook een leuk idee voor een kerst of nieuwjaars kadootje, of misschien een verjaardag? Hier alvast een klein voorproefje:

EEN STAGAIRE IN SAN MARTIN

Beste Nieuwsbrief-lezers, ik ben Inge Kuyphuis, ik studeer Rurale Ontwikkelings Sociologie aan de Universiteit van Wageningen en loop op dit moment stage in San Martín de Amacayacu. Heike gaf mij de eer om een pagina van deze nieuwsbrief te vullen en dat doe ik dan ook met veel plezier!

Mijn stage in San Martín gaat over het toerisme. Het is bepaald geen standaard stage: in plaats van dat ik werk voor een bedrijf, werk ik voor de gemeenschap. De bedoeling is dat zij zelf aangeven waar zij mijn hulp nodig hebben wat betreft het toerisme gedurende de drie maanden dat ik hier ben. Dit is een erg leuke manier, want door de dialogen wordt het automatisch een stuk duidelijker voor allebei hoe een gemeenschap nou omgaat met de toeristische plannen die van buiten worden bedacht, wat de gemeenschap zelf doet en hoe ik daarbij zou kunnen helpen. Daarom vind ik het werk van Heike ook zo goed; door haar frequente aanwezigheid in San Martín en met hulp van de stichting (en uw bijdrages dus!) kan San Martín die activiteiten uitvoeren die zij zelf belangrijk vinden.

In het toerisme in San Martín kan nog ontzettend veel gedaan worden. Naar mijn idee is San Martín in ieder geval een dorpje dat veel kan bieden aan toeristen: natuur, traditie, cultuur, rust of juist avontuur. De vraag is hoe dit op een goede manier georganiseerd kan worden, niet alleen voor de toeristen, maar ook voor de mensen hier. De toeristen die in San Martín komen zijn vaak georganiseerd door DECAMERON, een grote Colombiaanse hotelketen. Zij

bieden complete pakketten aan voor toeristen, waarvan een bezoek aan San Martín soms een onderdeel is. Toeristen worden in dat geval vanuit het bezoekerscentrum van het nationale park, onder begeleiding van een gids naar San Martín gebracht. Daar krijgen ze door een praatje van Don Victor (de coordinator van het toerisme in de gemeenschap) te horen over de geschiedenis en cultuur van San Martín. Ze nemen daarna nog een kijkje in het Casa de Artesanías (een gebouwtje waar handwerken worden verkocht en waaraan ook de Small World Foundation een bijdrage heeft geleverd in de vorm van spijkers) en vervolgens vertrekken ze alweer. Op deze manier krijgen de toeristen niet de kans om te zien wat San Martín nog meer te bieden heeft en bovendien verdient San Martín zo erg weinig aan het toerisme.

Een andere reisbureau, El Borugo (naar het knaagdier getekend op de kaart), organiseert de activiteiten wat anders. Toeristen van deze organisatie overnachten vaak in San Martín. Deze organisatie heeft ook vier betaalde medewerkers in de gemeenschap. Wanneer er toeristen komen zorgen zij voor de faciliteiten. Zo moet er een kok geregeld worden, een slaapplek en eventueel andere activiteiten als vissen of een nachtelijke excursie. Op deze manier ziet een toerist echt hoe het leven is in San Martín, en kunnen de lokale mensen al wat meer verdienen.

Dan is er ook nog een project van de Colombiaanse overheid, waarbij vakantiehuisjes worden geplant in verschillende inheemse gemeenschappen, waaronder in San Martín. Behalve problemen met de bouw van de huisjes (de fondsen waren alweer half verdwenen voor het op zijn plek kwam..) is het de vraag hoe die huisjes gebruikt gaan worden als er geen toeristen komen?

Natuurlijk hoeft de gemeenschap geen hulpeloos slachtoffer van het toerisme te worden. Door zelf regels te stellen en deze na te leven een goede administratie bij te houden en georganiseerd te werk gaan kan er al een hoop verbeterd worden. Echter, de lokale organisatie voor toerisme, 'Moruapw de la Selva', heeft momenteel niet echt de capaciteit om de ontelbare eisen aan te kunnen die gepaard gaan met het toerisme.

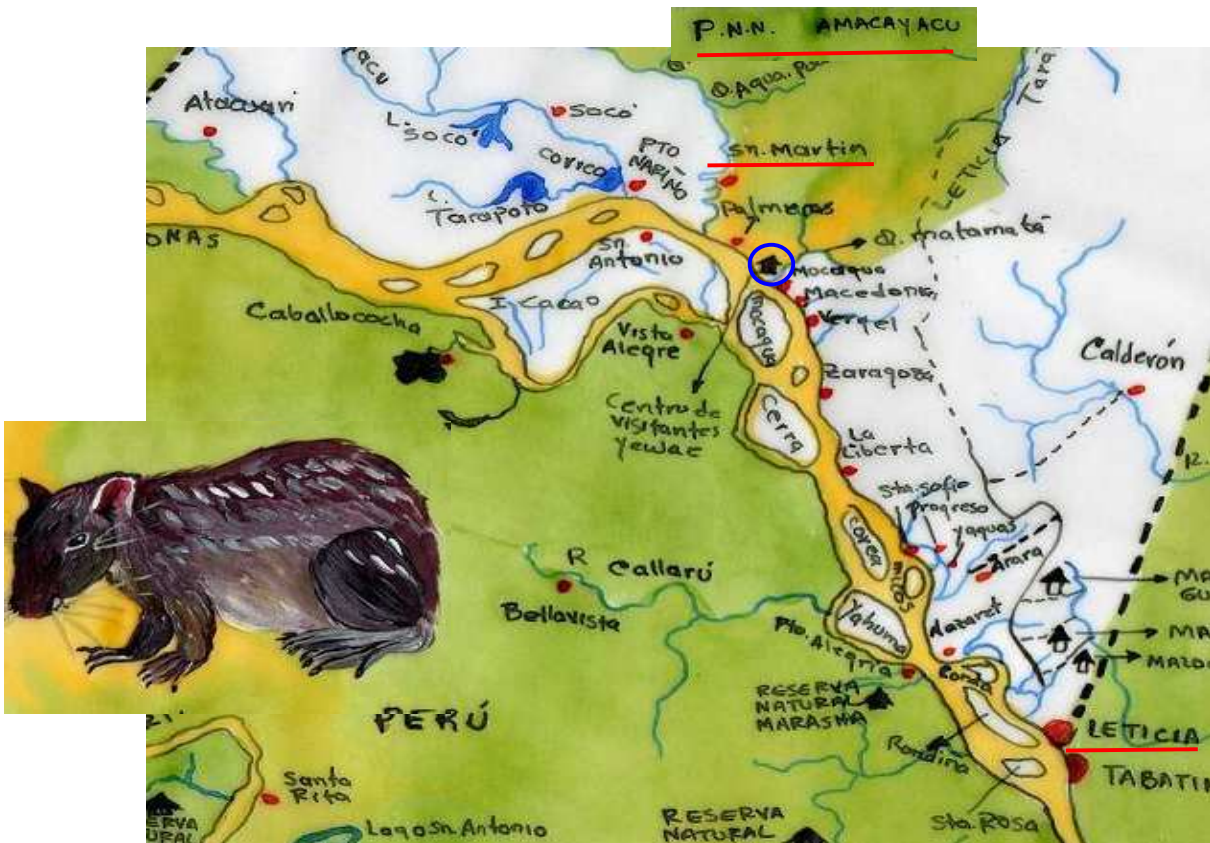
Bijvoorbeeld: *altijd* bereikbaar zijn (sorry, ik was even op mijn akker...), en een boot en motor paraat hebben om toeristen te kunnen vervoeren naar waar zij heen willen (ojee, er moest net iemand naar het ziekenhuis worden gebracht en er was geen andere boot); *altijd* western style eten klaar hebben (toeristen eten nou eenmaal niet altijd wat de pot schaft en raken soms compleet in paniek bij het idee dat ze regenwater gaan drinken); de inkomsten en uitgaven overzichtelijk bijhouden (dat is hier moeilijker dan het klinkt als je niet kan schrijven of door de vele dagelijkse behoeften); etc.

Het idee van mijn stage hier is om hier langzaam voor verbetering te zorgen met de mensen samen; om mee te helpen aan een toeristisch plan dat gemaakt wordt door de mensen in San Martín. Dat klinkt gemakkelijker dan dat het is. Werken in een inheemse gemeenschap betekent werken met mensen die elke dag vele andere dingen aan het hoofd hebben: werken op de chagra, wassen, koken, vissen en noem het maar op; en dan heb ik het nog niet eens over het vertrouwen dat je moet winnen bij de mensen. Drie maanden zal daarom niet

genoeg zijn om een volledig plan te maken, maar misschien wel voor een begin. In ieder geval vind ik het belangrijk dat het hún plan wordt, en dat ze niet alleen denken aan het geld dat er mee te verdienen valt, maar ook aan de gevolgen van toerisme (hoe moeilijk dat ook is als je nú een uniform nodig hebt om je kinderen naar school te sturen).

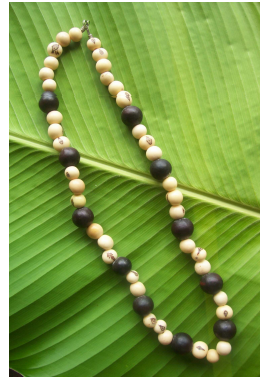
Eén tip: mocht u zélf eens in dergelijke regio's op vakantie gaan, doe dit dan bewust!!!

Hier een kaartje van de omgeving (zie ook nieuwsbrief 1): De meeste toeristen komen naar San Martín vanuit Leticia, ongeveer 50km. rivierafwaarts. Met een langzame boot doe je zo'n acht uur over de reis, maar met de rápido (een snelle boot) ben je maar zo'n 2 uur onderweg, als er tenminste gelijk een boot uit San Martín paraat is in de Amacayacu riviermonding. Veel toeristen komen vanuit het bezoekers centrum van het Nationale Park Amacayacu dat ook op het kaartje staat aangegeven met de blauwe cirkel.

TROPENBOS COLOMBIA

Nu met uw hulp bijna het hele voorouderlijk gebied is gemarkeerd, moet er een "echte" digitale kaart gemaakt worden. Deze kaart gaat in eerste instantie alleen de grens van het gebied aangeven en pas in latere instantie de belangrijke punten binnen dit gebied. Echter, met de GPS die is gekocht met de fondsen van BothENDS, een paar jaar geleden alweer, is het alleen mogelijk om met voldoende precisie punten te markeren als er geen bomen de ontvangst van signalen belemmeren... tja.. das is dus bijna overal het geval (gelukkig ook eigenlijk), behalve op de riviertjes; dus moet er een krachtigere GPS bij te pas komen. Tropenbos – Colombia heeft er momenteel één te leen en heeft bovendien ook nog iemand die daarmee kan werken, en de kaarten kan maken met de software daarvoor. Daarom heeft San Martin deze Nederlandse NGO benaderd om deze jongen uit te nodigen met de GPS. Tropenbos is geanimeerd door de ontwikkelingen die San Martin zelf al heeft doorgezet en het idee is dus nu om met fondsen van BothENDS en Tropenbos in december en januari weer een ploeg het bos in te sturen met deze meneer om heel het gebied binnenkort digitaal te hebben. Wat er nog mist voordat de zaak echt bij het ministerie van binnenlandse zaken kan

worden voorgelegd, is een speciale socio-economische studie door een expert van de regering. Die gaat dan kijken of het werkelijk gerechtvaardigd is om te claimen dat dit gebied daarwerkelijk als "ancestraal" te claimen en of de sociaal-economische situatie van de gemeenschap hier ook om vraagt.. Vastgestelde kosten: 1500 euro. Dit geld moet dan alleen nog wel bijeen gebracht worden op één of andere manier...

